

HET KERSTGESCHENK VOOR GOD

*Vrij naar het Engels
Joke van Mierlo—van Kuipers*

In Engeland geven alle mensen elkaar met Kerstmis cadeautjes. Méér dan met verjaardagen.

Misschien doen ze het, omdat ze zo blij zijn met het grote cadeau, dat God de wereld gegeven heeft?

Susan, al was ze pas acht, bedacht dat de mensen dan *God* eigenlijk cadeaus moesten geven. Zou God wel eens iets krijgen?

Susan had altijd van die vreemde gedachten, vond John, haar broertje van tien.

Wat zou het? Als *hij* z'n nieuwe fiets maar kreeg. Op de oude kon hij heus niet meer naar school. 't Was een duur cadeau — moeder had gezegd: „Misschien . . . maar je zusje is er ook nog, John . . . . 't ligt eraan, wat er op *haar* verlanglijstje staat — vader en moeder hebben *twéé* kinderen!”

Susan had geen speciale wens. Of tòch? Ze was zo stil de laatste dagen . . . .

Daar liep ze dan, een emmer in elke hand. Ze ging etensresten bij de burens ophalen voor de kippen thuis.

Susan hield van kippen, van poesen, van honden, van alles wat dier heette.

Ze begreep hen, ze leefde met hen mee.

„Moeder,” had ze gevraagd, „de schapen, die de herders in 't veld achterlieten, toen ze naar Jezus gingen, wat gebeurde er met hen?”

Waar Susan al niet over dacht!

„Er zal geen musje vallen op aarde, zonder de wil van de hemelse Vader!” Die tekst had ze geleerd op de zondagsschool.

„Hoe raapt God die musjes dan op?” had Susan willen weten.

„Sufferd!” had John gezegd, „dat doet God zelf niet — Hij zegt tegen de *mensen*, dat ze dat moeten doen!”

Ja, de mensen waren er om voor de dieren te zorgen — Susan wist dat.

Ze zette haar emmer neer bij het hek van Larkin — „Paardenfokkerij en hondenkennel — verkoop van pekineesjes en pony’s”, stond er op het bord.

Ouwe Ben, de stalknecht, kwam met de etensresten en het mooie bruine paard Trappel wreef met z’n kop langs Susans mouw. „Hij heeft nu alle pekineesjes met de kar weggebracht, behalve Wendy!” zei Ben tegen Susan. „Je kunt aan ’r zien, dat ze de beestjes mist!”

Ben en Susan waren grote vrienden. Want ze konden allebei de dierentaal verstaan.

Wendy is er nog, dacht Susan en haar hartje klopte blij.

Ze riep Wendy en verwachtte, dat ze zoals altijd zou komen aandribbelen achter vanuit ’t duister van de stal.

Maar geen vochtig snuitje drong tegen haar benen.

„Waarom wil ze niet komen, Ben?”

„Ze schaamt zich, omdat niemand háár wil kopen!”

„Zo’n schat, ik zou haar ’t éérst uitgekozen hebben!”

„Ze is een lief hondje, maar ze is slordig geweest. Ze had twee witte handschoenen aan moeten trekken en ze heeft er één vergeten,” lachte Ben. „Wat moeten we nu met die Wen-Chi, die Chinese prinses. (Daar heette ’t pekineesje naar!) Iedereen wil haar wel voor niks hebben, maar niet voor een bende guldens!”

„Ik zou dat niks erg vinden, dat ene witte pootje. Maar ’k durf thuis niet om zo’n duur cadeau te vragen!” Peinzend liep Susan de stal in — ze lokte met zachte geluidjes ’t pekineesje.

Ze was ver weggekropen, maar toen Ben haar in Susans armen legde, drukte ze zich tegen ’t meisje aan.

„Ze heeft het koud zo zonder de anderen. Jock, de waakhond, moet vannacht maar bij haar slapen. Waar ze nog terecht zal komen?” zei Ben.

Susan dacht aan Tom Adams, die sterke drank nam en z’n hond

schopte, als die trouw voor de kroeg op hem wachtte.
Als Wendy maar niet zó'n baas kreeg . . . .

„Hè, Wendy is net een hondje voor jou. Maar Larkin heeft geen
zin om 'r goedkoop af te staan, zie je! Brr, ren maar gauw naar
de overkant. 't Wordt bitter koud vannacht.”

Susan voerde de kippen en ze tobde. Arme Wendy, wie kon
haar helpen?

Thuis durfde ze er niet over te beginnen.

John moest een fiets hebben en zij, nou ja . . .

Als er iets zwaar op je hart lag, kon je 't aan God vertellen.

Een dier wist niet, hoe te bidden. Maar zij zou iets voor Wendy kunnen vragen.

Vannacht zou 't heel koud zijn — in zo'n nacht was 't Kind geboren! In het holletje van haar dekens bad ze: „Geef Wendy een goed tehuis, Heer, alstublieft! U weet, wat het is om koud te zijn!”

Uren later werd ze plotseling wakker. De populieren stonden te bibberen in 't maanlicht, de ijzige koude viel om haar heen, toen ze rechtop in bed ging zitten. Doodstil was 't buiten.

Huiverend schoot Susan in haar pantoffeltjes en ging naar 't raam. Ze wás ergens wakker van geworden . . . .

Hoor, Jock, die Wendy moest warmen, stond te janken tegen de maan. En 't kleine dier dan?

Ze dacht na. Mama of papa zouden haar horen, als ze beneden de zware deur opendeed.

Met een deken om klauterde ze behoedzaam door 't raam. Het venster was laag.

Koud — griezelig was het . . . .

Jock was verdwenen. Maar dáár, midden op 't pad, stond een zielig hoopje dier, 't pekineesje, dat hem was nagelopen. „Wendy!”

Ze nestelde zich direct in Susans armen. Een kwartier later waren die twee in bed en ze sliepen dadelijk in.

Susan sliep zo vast, dat ze zelfs niet wakker werd van de melkboer en al z'n lawaai bij de deur.

„Er is een pekinees gestolen bij Larkin,” vertelde de melkboer.

„De enige, die nog over was. Ze zijn veel waard, 'k geloof, dat Larkin 't al bij de politie heeft aangegeven!”

„O, dat 's vast Susans Wendy, moeder!” zei John, „zal ze dat even erg vinden!”

„Wou Susan dat hondje graag hebben?” vroeg moeder ineens.

„Ja, maar 't diertje kostte 100 gulden!”

„Nee, dat is veel te duur voor een Kerstcadeau,” vond moeder —

„ga die slaapkop van een Susan eens wakker maken, John!”
Geen minuut later was John opgewonden terug.

„Moeder, Larkins pekinees ligt naast Susan op 't kussen!”
Moeder schrok . . . Susan — gestolen —. Ze liep vlug naar boven.
Susan zat rechtop in bed en eenvoudig en eerlijk vertelde ze,
toen moeder vroeg . . . „Ik heb 'r niet gestolen, moeder, ze liep
te bibberen in de tuin!”

„Gauw John, naar Larkin. Vertel, dat 't hondje hier is!”

„Mam, ik . . . kan nog wel met m'n ouwe fiets — als u Susan
Wendy eens liet houden . . . .”

„Je bent lief, John. We zullen zien. Nu eerst naar Larkin!”

Stralend kwam de jongen terug. „Mam, 't is voor elkaar. Larkin
had de pekinees gisteravond aan Ben gegeven. Hij kan 'r toch
niet kwijt. Er is iets met haar pootjes.

Maar Larkin zegt — omdat Susan 't diertje eigenlijk 't leven
heeft gered . . . .

Jij mag 'r hebben, Susan! Als Kerstcadeau!”

Nog rechtop in bed, knuffelde Susan, dolgelukkig, prinses Wen-
Chi.

„Je was wel geen mus, maar ik heb je toch opgepikt. Iets riep
me wakker,” fluisterde ze.

Jezus, geboren tussen de dieren, die op een ezel reed en een trouwe
Herder is — hoe blij zal Hij zijn met het Kerstgeschenk voor God —
het warme, luisterende hart van een kind.